Мов скарб старий — цей місяць-білозір,
Мов сни старі — ці хмари білопінні.
І бачу я: в тривожному тремтінні
Поганська ніч лягла на чорний бір.

Снується дим опівнічних офір.
Несуть жерці на слані рядна лінні
Німим богам свої дари уклінні:
Прозорий мед і соковитий сир.

Поганська ніч — таємний час оман.
Пливе з озер мережаний туман,
І духмяніють папороті трутні.

І виходжа на росяний майдан
Весільне коло молодих древлян, —
Слов’янських зельних піль веснянки незабутні.

1926